

Dijon byl náš aneb 100km s kapkou u nosu...

Ano, ta kapka tam pořád byla, ať jsem ji utíral, jak chtěl. Ono se sice nosem až tak nechodí, ale ruší to, znervózňuje, trochu to vadí i při dýchání, ale hlavně to odvádělo pozornost od prvotního účelu naší návštěvy ve francouzském Dijonu, a to byl závod na 24hodin. Při absenci české jedničky minulých let Zděnka Simona jsme pravidelnou českou účast zachraňovali jen já a Roman Psůtka.

Na startu se sešlo 20 mužů v hlavní kategorii, 6 tzv. nelicencovaných (neregistrovaných), 5 žen a 7 čtyřlenných družstev, která šla závod štafetovým způsobem. Okruh kolem jezera Kir měřil 3671m a my se těšili, jak se budem při chůzi kochat pohledem na lepě děvy vyvalené na přilehlých plážích. Vloni přece bylo na co koukat. To sice taky trochu odvádí pozornost, ale podstatně příjemněji než kapka u nosu.

Bohužel, počasí nám to rozptýlení připravilo po svém. Start byl v sobotu 25.4. v 15hodin a nevypadalo to špatně – střídavě oblačno, mírný osvěžující větřík. Tato idylka ovšem netrvala ani do setmění, kolem osmé večer sprchlo poprvé, asi za hodinu podruhé, a pak už přšelo celou noc a před koncem závodu nejvíc. Kromě toho se dost ochladilo, to znamenalo co nejrychleji převlékat a přezouvat, každá delší zastávka by mohla znamenat konec nadějí na dobrý výsledek. A to jsme nemohli dopustit! Takže jsme celou noc šlapali, velkou část závodu i spolu, a do rána jsme se propracovali na 7. a 8. místo, Roman asi 10 minut přede mnou. A když jsme pak za sebou nechali známého francouze Spiesera, bojovali jsme o 6. místo už jen spolu (a s kapkou u nosu...).

Promočení, prokřehlí, s přibývajícimi puchýři, ale s vidinou slušných osobních rekordů jsme závod dotáhli do úspěšného konce. V závěru jsem měl možná více sil nebo méně puchýřů, ale hlavně jsem věděl, že už nesmím zastavovat, což Roman ještě udělal, a tím jsem náš český souboj rozhodl pro sebe. Takže celkový výsledek: 6. Prückner 155069m a 7. Psůtka 147726m. Oba v osobních rekordech. Prostě DIJON BYL NÁŠ!!!

Romana na trati doprovázela manželka Marcela s dcerou Anetou, o mne se postaral můj kamarád a bývalý firemní společník žijící v SRN Luboš Rasocha.

